

POSTANOWIENIE

Dnia 3 marca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w dniu 3 marca 2022 r.
sprawy **D. M.**,
skazanego za popełnienie przestępstw z art. 207 § 1 k.k.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,
od wyroku Sądu Okręgowego w Ś.,
z dnia 17 sierpnia 2021 r., sygn. akt IV Ka (...),
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Ś.,
z dnia 4 lutego 2021 r., sygn. akt VI K (...)

postanowił

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego D. M. kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Ś. wyrokiem z dnia 4 lutego 2021 r., sygn. akt VI K (...),
uznał oskarżonego D. M.:

1. za winnego tego, że w okresie pomiędzy majem 2011 roku a 26 grudnia 2013 roku w Ś., woj. (...), znęcał się psychicznie i fizycznie nad małoletnim pasierbem K. P. w ten sposób, że znieważał go słowami powszechnie uznanymi za obelżywe, popychał, szarpał za ubranie, bił rękoma, książką i

kablem po całym ciele, tj. przestępstwa z art. 207 § 1 k.k., za który wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności;

2. w ramach czynu opisanego w pkt. II części wstępnej wyroku uznał za winnego, tego, że:

1. w dniu 7 grudnia 2014 r. w Ś. spowodował u W. M. obrażenia w postaci podbiegnięć krwawych na szyi po stronie lewej i prawej, które naruszyły czynności narządów ciała pokrzywdzonej na czas poniżej 7 dni, ściskając ją rękoma za szyję, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Ś. z dnia 24 listopada 2011 r., sygn. akt II K (...), za czyn z art. 207 § 1 k.k. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył częściowo w okresie od dnia 26 grudnia 2013 r. do dnia 30 lipca 2014 r., tj. przestępstwa z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

2. w dniu 25 grudnia 2014 r. zadając uderzenie sprzączką od paska spowodował u W. M. obrażenie ciała w postaci podbiegnięcia krwawego na prawym boku tułowia, które naruszyło czynności narządów jej ciała na czas nieprzekraczający 7 dni, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Ś. z dnia 24 listopada 2011 r., sygn. akt II K (...), za czyn z art. 207 § 1 k.k. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył częściowo w okresie od dnia 26 grudnia 2013 r. do dnia 30 lipca 2014 r., tj. przestępstwa z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

i kwalifikując czyny opisane w pkt. 1 i 2 jako ciąg przestępstw z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., na podstawie art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

3. za winnego tego, że w okresie od 7 maja 2012 r. do 27 grudnia 2013 r. i od sierpnia 2014 r. do grudnia 2014 r. w Ś., woj. (...), znęcał się psychicznie i fizycznie nad swoją żoną I. M. w ten sposób, że wyzywał ją słowami

powszechnie uznanymi za obelżywe, groził pozbawieniem życia, bił rękoma po twarzy i całym ciele, z tym, że był już uprzednio skazany prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Ś. z dnia 24 listopada 2011 r., sygn. akt II K (...), za czyn z art. 207 k.k. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył częściowo w okresie od dnia 26.12.2013 r. do dnia 30.07.2014 r., tj. przestępstwa z art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., za który wymierzył oskarżonemu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd Rejonowy w Ś. ponadto powyższe kary połączył i wymierzył oskarżonemu karę łączną 2 lat pozbawienia wolności (pkt V wyroku).

Apelację od wyroku Sądu I instancji wniósł obrońca oskarżonego zaskarżając go w części, tj. w jego punktach I, II, III i V, zarzucając mu:

1. naruszenie przepisu postępowania w postaci art. 143 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art 147 § 3 k.p.k. mogące mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia, poprzez zaniechanie sporządzenia protokołu przesłuchania pokrzywdzonych W. M. i K. P. w dniu 17 września 2020 r., mimo istniejącego obowiązku w tym zakresie, jednocześnie zastąpienie tego protokołu protokołem posiedzenia z dnia 17 września 2020 r., niezawierającym jakichkolwiek oświadczeń W. M. i K. P., biorących udział w tej czynności procesowej;
2. naruszenie przepisu postępowania w postaci art. 185a § 3 k.p.k., mogące mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia, poprzez:
 - zaniechanie odtworzenia w całości sporządzonego zapisu obrazu i dźwięku przesłuchania pokrzywdzonych W. M. i K. P. w dniu 17 września 2020 r.;
 - brak odczytania protokołu przesłuchania pokrzywdzonych W. M. i K. P. w dniu 17 września 2020 r.;
3. naruszenie przepisu postępowania w postaci art. 391 § 1 k.p.k. poprzez odczytanie świadkom W. M. i K. P. zeznań złożonych przez nich w

postępowaniu przygotowawczym, mimo że zeznania te zostały złożone w trakcie wadliwie przeprowadzonej czynności procesowej przesłuchania małoletnich pokrzywdzonych w dniu 18 lutego 2015 r., przebiegającej z naruszeniem przepisu art. 147 § 2a k.p.k. i art. 185a § 1 i 3 k.p.k.;

4. naruszenie przepisu postępowania w postaci art. 410 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k., mogące mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia, poprzez poczynienie ustaleń faktycznych w sprawie na podstawie okoliczności, które nie zostały ujawnione w toku rozprawy głównej, albowiem Sąd nie przeprowadził w istocie dowodów w tym zakresie, a to dowodu z zeznań pokrzywdzonych K. P. i W. M.;

5. naruszenie przepisu postępowania w postaci art. 443 k.p.k. poprzez poczynienie przy ponownym rozpoznaniu sprawy przez Sąd pierwszej instancji ustaleń faktycznych mniej korzystnych dla oskarżonego w zakresie opisu czynu w punkcie II wyroku, w porównaniu do opisu tego czynu zawartego w punkcie II wyroku z dnia 23 listopada 2018 r. uchylonego w następstwie apelacji wywiedzionej na korzyść oskarżonego;

6. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mogący mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia, wyrażający się w niezasadnym przyjęciu, że:

1. oskarżony D. M. dopuścił się czynu opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku w okresie pomiędzy majem 2011 r. a 26 grudnia 2013 r. na szkodę K. P.;
2. w ramach czynu opisanego w punkcie II części wstępnej wyroku oskarżony D. M. w dniu 7 grudnia 2014 r. w Ś. spowodował u W. M. obrażenia w postaci podbiegnięć krwawych na szyi po stronie lewej i prawej, które naruszyły czynności narządów ciała pokrzywdzonej na czas poniżej 7 dni, oraz w dniu 25 grudnia 2014 r. zadając uderzenie sprzączką od paska spowodował u W. M. obrażenie ciała w postaci

podbiegnięcia krwawego na prawym boku tułowia, które naruszyło czynności narządów ciała na czas poniżej 7 dni;

3. oskarżony D. M. dopuścił się czynu opisanego w punkcie III części wstępnej wyroku w okresie od 7 maja 2012 r. do 27 grudnia 2013 r. i od sierpnia 2014 r. do grudnia 2014 r. na szkodę I. M.,

podczas, gdy okoliczności te nie wynikają ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, albowiem Sąd pierwszej instancji dokonał w/w ustaleń w oderwaniu od treści tychże dowodów, ocenionych w sposób naruszający zasady logiki, wiedzy i doświadczenia życiowego, który to zarzut podnoszę jako zarzut ewentualny.

Obrońca oskarżonego wniósł w apelacji o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu I instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu Sądowi.

Apelację od wyroku Sądu I instancji wniósł również oskarżony, zaskarżając ten wyrok w zakresie, w jakim Sąd przypisał oskarżonemu odpowiedzialność za czyny opisane w punktach I, II, III tego wyroku, zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych poprzez przyjęcie, że oskarżony dopuścił się czynów z punktów I, II, III wyroku.

Sąd Okręgowy w Ś. wyrokiem z dnia 17 sierpnia 2021 r., sygn. akt IV Ka (...):

I. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. uchylił orzeczenie o karze łącznej zawarte w punkcie V części dyspozytywnej;

2. w punkcie I części dyspozytywnej przyjął, iż oskarżony D. M. dopuścił się popełnienia przypisanego mu czynu w okresie od 7 maja 2012 r. do września 2012 r. i czyn ten zakwalifikował jako występki z art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 207 § 1 k.k. wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności;

3. w punkcie II części dyspozytywnej uniewinnił oskarżonego D. M. od popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie II części wstępnej wyroku;

4. w punkcie III części dyspozytywnej oskarżonego D. M. uznał za winnego tego, że w okresie od dnia 7 maja 2012 r. do września 2012 r. w Ś., woj. (...), znęcał się psychicznie i fizycznie nad swoją żoną I. M. w ten sposób, że wyzywał ją słowami powszechnie uznanymi za obelżywe i bił rękoma po twarzy i czyn ten zakwalifikował jako występki z art. 207 § 1 k.k., i za to wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

5. połączył orzeczoną w punkcie I.2 karę 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz orzeczoną w punkcie I.4 karę 6 miesięcy pozbawienia wolności i orzekł karę łączną roku pozbawienia wolności,

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca oskarżonego D. M., zaskarżając to orzeczenie w części, tj. w jego punktach: I podpunkt 2, podpunkt 4 i podpunkt 5, oraz II, zarzucając:

1. rażące naruszenie przepisów postępowania, a to art. 433 § 1 i 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 143 § 1 pkt 2 k.p.k., art. 147 § 3 k.p.k., art. 148 § 1 k.p.k., art. 150 § 1 k.p.k., art. 174 k.p.k., które miało istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, polegające na zaniechaniu dokonania przez Sąd Okręgowy rzetelnej kontroli odwoławczej w zakresie rozważenia zarzutu nr 1 apelacji obrońcy i apelacji osobistej oskarżonego, w konsekwencji wadliwe przyjęcie przez Sąd odwoławczy, że sporządzono w toku postępowania przed Sądem pierwszej instancji i odczytano prawidłowy protokół z przesłuchania małoletnich świadków W. M. i K. P. w dniu 17 września 2020 r., podczas gdy zaniechano sporządzenia w toku postępowania przed Sądem pierwszej instancji protokołu przesłuchania w charakterze świadków pokrzywdzonych W.

M. i K. P. w dniu 17 września 2020 r., mimo istniejącego obowiązku w tym zakresie, a jednocześnie zastąpiono tenże protokół dokumentem z dnia 17 września 2020 r. zatytułowanym „protokół posiedzenia”, niezawierającym jakichkolwiek oświadczeń W. M. i K. P., biorących udział w tej czynności procesowej, a zatem dokumentem niespełniającym przesłanek do uznania go za protokół uproszczony w rozumieniu art. 147 § 3 k.p.k.;

2. rażące naruszenie przepisu postępowania, a to art. 433 § 1 i 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 185a § 3 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., które miało istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, polegające na zaniechaniu dokonania przez Sąd Okręgowy rzetelnej kontroli odwoławczej w zakresie rozważenia zarzutu nr 2 i 4 apelacji obrońcy i apelacji osobistej oskarżonego, w konsekwencji wadliwe przyjęcie przez sąd odwoławczy, że wypełniono w toku postępowania przed Sądem pierwszej instancji obowiązek polegający na odtworzeniu na rozprawie głównej zapisu obrazu i dźwięku z przesłuchania świadków-pokrzywdzonych W. M. i K. P. w dniu 17 września 2020 r. i odczytaniu protokołu przesłuchania świadków-pokrzywdzonych W. M. i K. P. w dniu 17 września 2020 r., tym samym uczyniono podstawą wyroku okoliczności ujawnione w toku rozprawy głównej z tychże zeznań wynikające, podczas gdy zaniechano w toku postępowania przed sądem pierwszej instancji wypełnienia obowiązku polegającego na odtworzeniu na rozprawie głównej zapisu obrazu i dźwięku z przesłuchania świadków-pokrzywdzonych W. M. i K. P. w dniu 17 września 2020 r. i odczytaniu protokołu przesłuchania świadków-pokrzywdzonych W. M. i K. P. w dniu 17 września 2020 r., tym samym okoliczności wynikające z powyższych dowodów nie mogły stanowić podstawy wyroku;

3. rażące naruszenie przepisu postępowania, a to art. 433 § 1 i 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 391 § 1 k.p.k., które miało istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, polegające na zaniechaniu dokonania przez Sąd Okręgowy rzetelnej kontroli odwoławczej w zakresie rozważenia zarzutu nr 3 apelacji obrońcy i apelacji osobistej oskarżonego, w konsekwencji wadliwe przyjęcie przez sąd odwoławczy, że czynność odczytania pokrzywdzonym W. M. i K. P. w dniu 17 września 2020 r. w trakcie przesłuchania ich w charakterze świadków, zeznań złożonych przez nich w postępowaniu przygotowawczym, była prawidłowa i uzasadniona, zaś dowód z tak uzyskanych zeznań świadków może być podstawą do czynienia ustaleń faktycznych w sprawie, podczas gdy zeznania świadków W. M. i K. P. złożone przez nich w postępowaniu przygotowawczym nastąpiły w trakcie wadliwie przeprowadzonej czynności procesowej przesłuchania małoletnich pokrzywdzonych w dniu 18 lutego 2015 r., przebiegającej z naruszeniem przepisu art. 147 § 2a k.p.k. i art. 185a § 1 i 3 k.p.k., wobec czego ich odczytywanie świadkom było niedopuszczalne, a tak uzyskany dowód nie może być podstawą do czynienia ustaleń faktycznych w sprawie;

4. rażące naruszenie przepisu postępowania, a to art. 433 § 1 i 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. art. 405 § 1-3 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 1 k.p.k., które miało istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, polegające na zaniechaniu dokonania przez Sąd Okręgowy rzetelnej kontroli odwoławczej w zakresie rozważenia apelacji osobistej oskarżonego, w konsekwencji wadliwe przyjęcie przez sąd odwoławczy, że ujawnienie bez odczytywania protokołu przesłuchania świadków pokrzywdzonych W. M. i K. P. złożonych przez nich w postępowaniu przygotowawczym, było prawidłowe i uzasadnione, podczas gdy

zeznania świadków W. M. i K. P. złożone przez nich w postępowaniu przygotowawczym nastąpiły w trakcie wadliwie przeprowadzonej czynności procesowej przesłuchania małoletnich pokrzywdzonych w dniu 18 lutego 2015 r., przebiegającej z naruszeniem przepisu art. 147 § 2a k.p.k. i art. 185a § 1 i 3 k.p.k., wobec czego wniosek o przeprowadzenie dowodu w tym zakresie winien podlegać oddaleniu jako niedopuszczalny.

Podnosząc powyższe zarzuty, obrońca oskarżonego wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi II instancji.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Okręgowej w Ś. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy okazała się oczywiście bezzasadna, w związku z czym należało oddalić ją na posiedzeniu w trybie przewidzianym w art. 535 § 3 k.p.k.

Na wstępie należy podnieść, że wszystkie zarzuty kasacji wynikają zdaniami skarżącego z naruszenia przepisów art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. powiązanych z odpowiednimi przepisami procesowymi. Skarżący zakwestionował więc dopełnienie przez Sąd odwoławczy obowiązku rozważenia wszystkich zarzutów apelacyjnych oraz wskazania w uzasadnieniu tego, czym kierował się sąd wydając wyrok oraz uznając określone zarzuty apelacyjne za zasadne lub niezasadne. Jak wielokrotnie wskazywano w orzecznictwie Sądu Najwyższego, o obrazie przepisu art. 433 § 2 k.p.k. można mówić wtedy, gdy sąd w ogóle nie rozważy wniosków i zarzutów wskazanych w środku odwoławczym, natomiast o naruszeniu art. 457 § 3 k.p.k. wówczas, gdy w uzasadnieniu wyroku nie zostanie zawarta argumentacja odnośnie do określonego potraktowania zarzutów i wniosków apelacji, a więc wtedy, gdy sąd uznając zarzuty apelacji za zasadne lub niezasadne, nie wyjaśni swojego

stanowiska, ewentualnie przedstawiona argumentacja będzie zawierała braki (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 marca 2021 r., sygn. akt V KK 73/21).

Istotą zarzutu kasacyjnego naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. jest brak rozważenia lub nienależyte odniesienie się do zarzutów apelacyjnych przez sąd II instancji. W tym kontekście zarzuty kasacyjne sformułowane przez obrońcę skazanego D. M. w zakresie, w jakim wiążą naruszenie przez Sąd Okręgowy w Ś. art. 433 § 2 k.p.k. lub art. 457 § 3 k.p.k. z art. 148 § 1 k.p.k., art. 150 § 1 k.p.k., art. 174 k.p.k. oraz art. 170 § 1 pkt 1 k.p.k., są oczywiście bezzasadne z uwagi na to, że przepisy te nie były przedmiotem apelacji zarówno obrońcy oskarżonego, jak i samego oskarżonego. W tym zakresie brak jest więc podstaw do szerszego odnoszenia się do nich.

Przechodząc do kwestii merytorycznej oceny pozostałych zarzutów kasacyjnych należy stwierdzić, że, jak słusznie spostrzegł w odpowiedzi na kasację prokurator, stanowią one przeniesienie zarzutów wywiedzionych w apelacji. Świadczy o tym analiza uzasadnienia kasacji, w której skarżący nie stara się nawet wykazać uchybień Sądu odwoławczego dotyczących rozpoznawania przez niego sprawy. Skarżący wykazuje tymczasem, jakie błędy w jego przekonaniu popełnił Sąd Rejonowy w Ś., a zarzutem względem Sądu odwoławczego jest w zasadzie wyłącznie fakt, że stanowisko Sądu I instancji zaaprobował.

Konieczne w tym kontekście jest podkreślenie, że Sąd Najwyższy w postępowaniu kasacyjnym nie może być traktowany jako sąd III instancji; skoro kasacja może być wnoszona wyłącznie od prawomocnych wyroków sądów odwoławczych kończących postępowanie, to niedopuszczalne jest kwestionowanie przez stronę wyroku Sądu I instancji (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 2021 r., sygn. akt V KK 115/21). Warto

przy tym wyraźnie zaznaczyć, że Sąd odwoławczy nie pominął żadnego z zarzutów apelacyjnych, bowiem odniósł się zarówno do zarzutu związanego z naruszeniem art. 143 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 147 § 3 k.p.k., jak i kwestią naruszenia art. 185a k.p.k., art. 366 § 1 k.p.k. oraz art. 391 § 1 k.p.k. (zarzuty 1-4 apelacji). Jednocześnie uzasadnienie Sądu odwoławczego wskazuje w sposób obszerny, wnikliwy i przekonujący na motywy, jakimi kierował się Sąd uznając zarzuty obrońcy za niezasadne. W kwestionowanym przez skarżącego zakresie uzasadnienie wyroku Sądu odwoławczego liczy 4,5 strony i szczegółowo wyjaśnia to, dlaczego nie można zasadnie twierdzić ani o braku protokołu z przesłuchań pokrzywdzonych, ani o naruszeniu prawa wynikającego z faktu niemożności odtworzenia całości zapisu przesłuchań pokrzywdzonych z dnia 17 września 2020 r. Stąd nie sposób przyjąć ani tego, że Sąd odwoławczy jakikolwiek zarzut pominął, ani też, że analiza zarzutów była ogólnikowa i odbiegała od standardu kontroli instancyjnej (zob. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 kwietnia 2021 r., sygn. akt III KK 424/20).

Niezależnie od powyższego należy zauważyć, że Sąd odwoławczy dokonał prawidłowej oceny zarzutów postawionych w apelacji przez obrońcę oskarżonego D. M.. Po pierwsze, protokoły posiedzenia mającego miejsce w dniu 17 września 2020 r., podczas którego przesłuchiowano pokrzywdzonych małoletnich, dostarczają informacji o tym, kto był przesłuchiwany i w jakim charakterze, kto był obecny podczas posiedzenia, oraz że posiedzenie jest rejestrowane (audio-video) – zob. k. 917 i 920 akt. Ponadto trafnie podniósł Sąd odwoławczy, że nawet gdyby uznać, że protokół posiedzenia nie spełnia wszystkich wymagań, jakie stawia art. 147 § 3 k.p.k., to nie rzutuje to na rozstrzygnięcie. To nie protokół jest bowiem dowodem ocenianym przez sąd, ale zeznania pokrzywdzonego małoletniego (zob. w tym zakresie również wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 2008 r., sygn. akt II KK 30/08). Istotne wobec powyższego jest również to, że podczas posiedzenia w dniu 17

września 2020 r. był obecny obrońca skazanego, nie kwestionując czynności podejmowanych przez Sąd Rejonowy w Ś., a nadto w aktach sprawy znajdują się pisemne transkrypcje wykonane z płyt CD, zawierających przesłuchania małoletnich świadków.

Sąd odwoławczy prawidłowo odniósł się również do kwestii odtworzenia protokołu na rozprawie w trybie art. 185c § 3 k.p.k. Słusznie spostrzeżono w uzasadnieniu wyroku Sądu II instancji, że Sąd Rejonowy w Ś. na rozprawie w dniu 26 października 2020 r. zarządził odczytanie protokołów oraz podjął próbę odtworzenia nagrań. Odtwarzanie przerwano ze względu na problemy techniczne, przy czym ważne jest, że Sąd zarządził sporządzenie kopii płyt i przesłanie nośników stronom celem zapoznania się z nimi. Co istotne, a na co zwrócił uwagę Sąd odwoławczy, na takie rozwiązanie zgodził się zarówno oskarżony, jak i obrońca oskarżonego, którzy byli obecni na rozprawie. O zaniechanie doręczenia nagrania wnosila jedynie kurator (k. 963). Nagranie zostało następnie doręczone oskarżonemu oraz jego obrońcy (k. 964 i 965), a każdy z nich na rozprawie w dniu 19 listopada 2015 r. oświadczył, że otrzymał płytę i zapoznał się z jej treścią, nie składając przy tym dalszych wniosków (k. 977). Prawidłowo uznał zatem Sąd odwoławczy, że treść przesłuchania była znana stronom, które zgodziły się na przyjętą formę zapoznania się z nagraniem. Warto przy tym zaznaczyć, że z chwilą zamknięcia przewodu sądowego ujawnione są bez odczytywania wszystkie protokoły i dokumenty podlegające odczytaniu na rozprawie, które nie zostały odczytane (art. 405 § 2 k.p.k.).

Sąd odwoławczy zasadnie przyjął ponadto, że nie doszło w sprawie do naruszenia art. 391 § 1 k.p.k. Niezależnie bowiem od uchybienia przez Sąd I instancji w 2015 r. przepisowi art. 147 § 2 k.p.k., protokoły wówczas sporządzone są „protokołami złożonych poprzednio zeznań w postępowaniu przygotowawczym”, o których mowa w art. 391 § 1 k.p.k. To, że czynność ta

ze względu na uchybienia proceduralne (brak obligatoryjnego nagrania) musiała zostać powtórzona, nie przeczy temu, że sporządzony na jej podstawie protokół może stanowić podstawę wyjaśnienia niejasności i rozbieżności pomiędzy składanymi zeznaniami (zob. również postanowienie z dnia 10 kwietnia 2014 r., sygn. akt III KK 448/13).

W związku z faktem, że Sąd odwoławczy odniósł się w sposób wnikliwy, szczegółowy i rozległy do wszystkich zarzutów podniesionych w apelacjach, a nadto dokonał prawidłowej kontroli instancyjnej, natomiast obrońca nie wykazał, w jaki sposób ewentualne naruszenie przepisów postępowania mogło mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku, kasacja została oddalona jako oczywiście bezzasadna.

Obciążono skazanego kosztami postępowania kasacyjnego zgodnie z treścią art. 636 § 1 k.p.k.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak na wstępie.